

Viva lectio est vita bonorum!

In memoriam P. Dr. (ThD és PhD) Sill Aba Ferenc OFM

(1925. augusztus 12. – 2018. április 5.) II. befejező rész



Istenáldotta tehetségének gazdagsága, talentumai azonban e nehézségek és akadályok ellenére is érvényesültek. Küzdelmes kezdetek, kápláni és lelkesi beosztások után 1956 nyarán megyéspüspöke az egyházmegyei központba hívta és a püspöki palotában nyert elhelyezést.

Szentszéki jegyzői, bírósági feladatokat kapott, majd az Egyházmegyei Könyvtárban és Levéltárban dolgozott, melynek aztán 1981-ben igazgatójává nevezte ki Fábrián Árpád megyéspüspök. 1986-ban Konkoly István megyéspüspök kérésére – központi szolgálata és addigi feladatai mellett – a Szombathelyi Székesegyház plébánosa lett. Levéltári szolgálata idején felkérést kapott a MTA-tól a Vasvári Káptalan latin nyelvű írott anyagának feldolgozására, Vas és Zala megye helytörténeti lexikon kiadásához. Számos tudományos írást publikált, és előadást tartott hazai és külföldi konferenciákon. Oktatója volt az egyházmegyei teológiai tanfolyamoknak, majd a Teológiai Főiskola tanára lett. 1990-ben „Alapvető egyháztörténelmi ismeretek” című jegyzete jelent meg. 2003-ban a Pázmány Péter Katolikus Egyetemtól aranydiplomát kapott és PhD tudományos fokozatot nyert el. Kutatási területei: egyháztörténet, helytörténet, a vasvár-szombathelyi székeskáptalan múltja és hite(le)shelyi tevékenysége, kánoni vizitációk több évszázadot felölelő jegyzőkönyveit tette közzé. Kutatási munkáit, publikációit hosszan lehetne sorolni. Széles érdeklődési körrel és a tudós kíváncsiságával több történelmi és kulturális értéket fedezett fel, ill. őrzött meg. Több közleménye és tanulmánya, forráspublikációja jelent meg magyar és német nyelven. Önálló kötetek őrzik tudományos munkáját, köztük a szülőhelyét ismertető könyv („Csütörtök mezőváros története”, Pozsony, 1996.) Életében a művészet és kultúrtörténet iránti vonzódása és ismerete hangsúlyosan jelen volt. A fordulat évében, 1989. szeptember 15-én visszaadták a szombathelyi templomot, rendházat (lepusztult és tönkrement állapotban) és plébániát a Ferences

Rendnek. Első visszatérő, megöregedett és mégis lelkes szerzetestársai: P. Bognár Kapisztrán, P. Szabó Elek és Fr. Sipos Fulgens. Az ő feladatuk – élükön Sill Aba atyával – volt a kolostor revitalizációja, a ferences hagyományok és szokások átmentése, a ferences lelkiség kialakítása, újrateremtése, valamint az amortizálódott épületek renoválása. A Ferences Rend főelöljárójának rendelkezése szerint a szombathelyi rendház főnöke és a templom plébánosa Sill atya lett, 2006-ig. Ferences Rend Generálisa 1990-ben a Magyarországi Rendtartomány provinciálisává nevezte ki. Ugyanezen évben, Rómában tartott beszámolót az egykori szocialista országok rendtartományainak találkozáján, de számos konferencián képviselte a Rendet. 1991. május 30 – július 2. között részt vett a Ferences Rend Nagykáptalanján (provinciálisok világtalálkozáján), San Diegóban.

Fontosnak és hivatalából adódóan kötelességének érezte a közéletben való jelenlétét is. A Városi Közgazdasági Kulturális Bizottságában lehetősége volt eljárni, hogy a ferences templom előtti közterület „Szent Erzsébet tér” nevet viselje. Alapítványt hozott létre a határon kívülre szakadt, különösen a Felvidékről származó magyar fiatalok tanulmányainak támogatására. A KÉSZ (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége) szombathelyi csoportjának megalakulásában (2002. június 10. bioetikai előadások), további működésében tevékeny szerepet vállalt, és előadásaival segítette azt. Ugyancsak aktív tagja volt a Szombathelyi Tudományos Társaságnak (Societas Scientiarum Savariensis), de tagjai sorába avatta a Borlovagrend is. Társzerkesztőként meghatározó szerepe volt az évnegyedes plébániai lap, Pax et Bonum elindításában és rendszeres megjelentetésében négy éven át. A templom és kolostor értékeinek, múltjának művészettörténeti és történelmi adatait sikerült összegyűjtenünk, közzétenni. Hasonló célkitűzéssel hívta életre a Ferences Kulturális Örökségért Alapítványt.

2018. április 5-én, 93 éves korában tért vissza Teremtőjéhez, és a szombathelyi ferences templom altemplomában lelt nyugalomra, az Élet Urának gondviselő szeretetében. Hivatásában és emberségében mindig szilárdan álló, a szellemi és kulturális értékekért elkötelezett, azokat számon tartó és védelmező, hitében rendíthetetlen, derűs ferences atyát ismerhettünk meg benne. Vallásosságában is vidám, szabad lelkülete a világban élőket is megragadta. Élt közöttünk egy „igazember” – szinte észrevétlenül, csendesén és szerényen – aki nem törődve a múlt idővel és kordivattal, töretlenül hű maradt hivatásához, rendületlenül szolgálta

Istent és embertársait. Hihetetlen szívósság, kitartás és belső tartás szükségeltetik ehhez a példamutató élethez. Magatartásában megmutatkozott a poroszos nevelés és kötelességtudat, a klasszikus műveltség és bölcsesség, a ferences lelkiség, a gazdag életút tudatos megélése és önzetlenség. Személyisége példa. Szerénysége mellett, elvei tekintetében, nagyon határozott és igényes volt. Közösségének igazi stabil, megtartó háttérrel biztosított, bölcsességét számolatlanul osztotta.

Megnyilatkozásaiban mély hittel, Istenben való átlényegüléssel és bizonyossággal fogadta el az elmúlást, földi életünk végességét. Nagy erkölcsi tekintélye és hiteles papi/szerzetesi élete, egyénisége és példamutatása révén bátorítást, biztatást jelentett sok embernek, köztük paptestvéreinek is. Papi jelmondata, amely a vasmisés emléklapon is olvasható, János apostolt idézi: „Szeressük egymást, mert így parancsolta nekünk az Úr!”. Élete arról tanúskodik, hogy megfogadta és megtartotta ezt a parancsot. Ugyanígy a rendalapító Assisi Szent Ferenc üzenetét is: „Non sibi soli vivere, sed et aliis proficere!” (Nemcsak magának élni, hanem javára válni másoknak is). Életével bizonyítani tudta a krisztusi hit szépségét, erejét és örömét. Hálával és szeretettel őrizzük Sill Aba atya áldott emlékét. Abiit, non obiit! Tiszteletreméltó és hiteles élete, papi szolgálata példa és ösztönzés valamennyiünk számára. Megköszönjük Istennek, amit az Ő kegyelméből tenni tudott az Egyház, a Ferences Rend és hazánk javára. Utódainak, a Rendnek, a Szombathelyi Egyházmegyének és a városnak kötelessége, hogy munkásságát méltó módon értékelje és megőrizze!

Azért (is) imádkoz(z)unk, hogy legyenek méltó követői! Szombathely, 2025. augusztus 12-én (Dr. Pácz Miklós)

Hajas Ámosz atyát megkértük mutatkozzék be plébániánk közösségének. (Ebből az I. részt tudjuk most közölni.) - Hivatásom kialakulásában nagy szerepe volt, hogy egy olyan budapesti lelkészségen kereszteltek meg, olyan helyen jártam hittanóra és misére, amelyet a ferencesek láttak el. Itt, Pestszentlőrincen, a II. világháborút megelőzően a ferences rend templomot és kolostort tervezett építeni, de a kivitelezést a háború megakadályozta. Mindössze egy családi házból tudtak kialakítani egy szükségkápolnát. Itt lakott Kalliszt atya, aki mindenki számára vonzóvá, otthonossá, és vidámmá tette ezt a lelkésziséget. A szűkös lehetőségek ellenére sok újdonságot fel tudott használni az egyház építésére. Emlékszem a vetítésekre, a hittanórákon használt plakátjaira, az általa rendezett élőszereplős betlehemes játékokra.

A kis kápolnába sokan jártunk misére, ezért gyakran Kalliszt atya segítségére sietett Teodóz atya, aki az esztergomi ferences gimnázium igazgatója volt. Sok ministráns fiú jelentkezett Teodóz atya iskolájába. 14 éves koromban én is így tettem. A következő négy évben pedig annyira megtetszett a szerzetes tanárok élete, hogy az érettségi évében, 17 éves koromban, jelentkeztem közéjük. 1988-ban az egyház még nem volt szabad, egyből elvittek katonának, a

büntető ezredbe: Lentibe. Nehéz év volt, de hasznos tapasztalatokra tettem szert. Leszerelés után a noviciát kezdődött. A noviciátot lezáró fogadalomtétel után Budapestre költöztem. A pasaréti kolostorban laktam, tanultam a teológiát és vele párhuzamosan matematika-fizika tanárnak is készültem. Egyetemistaként éltem meg a rendszerváltást. Azokban az években sok új egyházi mozgalom jelent meg. Ezekbe mind igyekeztem belekóstolni, és beépíteni szerzetesi hivatásomba. Leginkább a Focolaré mozgalmából és a karizmatikus megújulásból tudtam meríteni. Miután megkaptam a tanári diplomát, Esztergomba helyeztek, régi iskolámba. Tanítás mellett még három évbe tellett, hogy a teológiát befejezzem. Ekkor pappá szenteltek. – Esztergomban tizenkét éven keresztül tanítottam.



Paptanárként inkább tanárként és kollégiumi nevelőként volt rám szükség. Nagyon szép hivatás a gyerekek nevelése, talán még most is ezt tenném, ha az egyházban lenne elegendő pap a lelkipásztori munkára. 2005-ben, miután már tíz éve

pap voltam, azt éreztem, hogy több lelkipásztori munkát kell végeznem. (Eszembe jutott egy kedves öreg paptanár mondása is, aki matematika-fizika tanár volt nyugdíjazásáig: „Az evangélium hirdetésére hatékonyabb eszköz is van, mint a matematika oktatása.”) Abban az időben az egyházi iskolák már több pénzt kaptak az államtól. Egyre több civil tanár bérét ki tudták fizetni, nekem is egyre több civil munkatársam lett. Akkor megértem előjáróimat, engedjenek lelkipásztori szolgálatba. Elengedtek, sőt még egy lelki gyakorlatos évet is kaptam, amelyben kipróbálhattam a ferences remeteséget. Miután betöltöttem a 40. évemet meg kellett tanulnom a plébániai szolgálatot. Káplán lettem Szécsényben, majd Gyöngyösön, majd hosszú időre Kárpátaljára kerültem. Kárpátaljai szolgálatomban minden addigi, az egyház megújulási mozgalmából átvett tapasztalatomat fel tudtam használni. Gyakran ki tudtam hívni az Új Jeruzsálem Katolikus Közösség tagjait is lelki gyakorlatok tartására, akik hatására megalapult a Nemzetközi Szent András Evangelizációs Iskola kárpátaljai iskolaközössége.

Hirdetések

Aug. 20-án, Szent István király ünnepén a szentmise rendje: 7.00, 10.00 és ½ 12.00-kor lesznek. A 10.00 szentmise végén megáldjuk az új kenyeret.